

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. K.,** zastoupený Mgr. Michaelou Kasper Beňovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, proti žalované: **Vězeňská služba ČR, Věznice Plzeň,** Klatovská 652/202, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2021, č. j. 77 A 61/2020 - 125,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Michaele Kasper Beňové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 12 342 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce zaslal Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) podání, které soud podle jeho obsahu vyhodnotil jako žalobu proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. Soud žalobci ustanovil zástupkyní pro řízení advokátku Mgr. Michaelu Kasper Beňovou, která odstranila vady žaloby tak, že tato směřuje proti „rozhodnutí“ žalované ze dne 28. 4. 2020, č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130. Žalobce uvedl, že tímto „rozhodnutím“ žalovaná rozhodla o žalobcově stížnosti proti rozhodnutím o uložení kázeňských trestů

ze dne 3. 4. 2019, č. j. VS-82967/ČJ-2019/801130, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. VS-106073/ČJ-2019/801130.

[2] Krajský soud podanou žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce žalobou brojil proti aktu, který není v soudním řízení správním přezkoumatelný. Specifikoval, že žalobce napadl sdělení žalované, kterým žalovaná reagovala na žalobcem opětovně podanou stížnost proti rozhodnutím o uložení výše označených kázeňských trestů. Z žádného právního předpisu však dle krajského soudu nelze dovodit veřejné subjektivní právo žalobce na podání a vyřízení opakované stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňských přestupků. Sdělení žalované ze dne 28. 4. 2020, č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130, které žalobce nyní napadá správní žalobou, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."), neboť jím není zasahováno do žalobcovy právní sféry. Jedná se o pouhé sdělení, jak bylo naloženo s jeho podáním, nikoli o rozhodnutí. Takovéto sdělení není možno napadnout správní žalobou, krajský soud proto podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřípustnost odmítl. Plné znění usnesení krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že aby bylo zajištěno jeho právo na spravedlivý proces, byl krajský soud povinen napadený akt žalované přezkoumat, takto však nepostupoval. Tím, že krajský soud danou věc veřejně za účasti stěžovatele neprojednal, porušil právo stěžovatele na soudní ochranu. Stěžovatel dále poukázal na to, že dva soudci ze senátu krajského soudu, kteří rozhodovali v nynější věci (JUDr. Ondřej Szalonnás a Mgr. Jaroslav Škopek), rozhodovali již v dřívější věci stěžovatele projednávané krajským soudem pod sp. zn. 30 A 77/2020, v níž stěžovatelovu žalobu odmítli. Dle stěžovatele byli proto uvedení soudci vyloučení z rozhodování v nynější věci. Nadto došlo v řízení před krajským soudem k průtahům. Žalobu podal stěžovatel již 5. 5. 2020, následně však musel procesní usnesení v rámci řízení před krajským soudem napadnout u Nejvyššího správního soudu, ve věci tak bylo rozhodnuto až dne 7. 10. 2021. Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel věcně brojil proti původním rozhodnutím o uložení kázeňských trestů. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel již vyčerpal své zákonné možnosti obrany proti rozhodnutím o uložení kázeňských trestů. V nynějším řízení se nepřípustně domáhá opakovaného přezkumu. Žalovaná proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v projednávaném případě kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí jeho návrhu. Takovou stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS); pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[8] Jelikož tedy kasační stížnost nesměřuje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou. Předmětem jeho posouzení v daném řízení může být toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Nejvyšší správní soud není oprávněn hodnotit zákonnost napadeného aktu žalované, resp. původních rozhodnutí o uložení kázeňských trestů, neboť těmito otázkami se ani krajský soud, vzhledem k odmítnutí podaného návrhu, vůbec nezabýval. Proti těmto skutečnostem směřující argumentace (uplatněná v kasační stížnosti) je v projednávané věci nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003 - 31, publ. pod č. 738/2006 Sb. NSS).

[9] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[10] Dne 3. 4. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu č. j. VS-82967-4/ČJ-2019/801130, kterým byl stěžovatel shledán vinným z porušení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZVTOS“) v návaznosti na čl. 7 odst. 2 vnitřního řádu Věznice Plzeň, za což mu byl uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 1, 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddělení na 7 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Téhož dne, 3. 4. 2019, podal stěžovatel proti tomuto rozhodnutí stížnost. Rozhodnutím ze dne 10. 4. 2019, č. j. VS-82967-5/ČJ-2019/801130, žalovaná stěžovatelovu stížnost zamítla jako nedůvodnou.

[11] Dne 24. 4. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o uložení dalšího kázeňského trestu č. j. VS-106073-3/ČJ-2019/801130, kterým byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání jiného protiprávního jednání, za což mu byl uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 1, 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddílu na 14 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Téhož dne, 24. 4. 2019, podal stěžovatel proti tomuto rozhodnutí stížnost. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2019, č. j. VS-106073-4/ČJ-2019/801130, žalovaná stížnost zamítla s tím, že veškerou dostupnou spisovou dokumentací bylo potvrzeno, že se kázeňský přestupek stal a stěžovatel byl jeho pachatelem.

[12] Proti oběma rozhodnutím o zamítnutí svých stížností (ze dne 10. 4. 2019 a ze dne 29. 4. 2019) brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, který ji usnesením ze dne

28. 2. 2020, č. j. 30 A 77/2019 - 165, odmítl pro opožděnost. Toto usnesení napadl stěžovatel kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, který ji rozsudkem ze dne 4. 8. 2020, č. j. 10 As 118/2020 - 51, zamítl.

[13] Dne 21. 4. 2020 obdržela žalovaná stěžovatelovo podání ze dne 17. 4. 2020, nazvané „*stížnost dle 500/2004 správní řád, opětovná stížnost-žádost o přezkum kázeňských řízení vedených proti D. K., ve věcech čj. VS 10673/ČJ-2019/801130, čj. VS 82967/ČJ-2019/801130 z důvodu doložení nových důkazů o řízeních*“. Stěžovatel v něm uvedl, že podává opětovnou stížnost proti uloženým kázeňským trestům. Stěžovatel v podání uvedl své výhrady k průběhu původních řízení o kázeňských přestupcích.

[14] Dne 28. 4. 2021 vydala žalovaná sdělení č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130, v němž stěžovateli vyložila, že jeho opakovaná stížnost neobsahuje žádné nové a skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního kázeňského řízení, jsou mu ku prospěchu, nemohl je v původním kázeňském řízení uplatnit a ani se provedené důkazy neukázaly nepravdivými. Konstatoval, že kázeňské přestupky spáchané stěžovatelem byly prokázány, a bylo prokázáno, že je spáchal stěžovatel.

[15] Stěžovatel sdělení žalované ze dne 28. 4. 2021, č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130, napadl žalobou, kterou krajský soud odmítl shora rekapitulovaným usnesením.

[16] Usnesení krajského soudu stěžovatel napadl nyní posuzovanou kasační stížností. V ní zejména namítal, že krajský soud byl povinen napadený akt žalované přezkoumat. Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Plně se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Nad jeho rámec dodává ke stížním námitkám následující.

[17] Dle § 2 s. ř. s. *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*

[18] Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[19] Dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

[20] Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

[21] Dle § 46 odst. 1 ZVTOS *kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.*

[22] Podle § 52 odst. 1 ZVTOS *odsouzený má právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci.*

[23] Dle § 52 odst. 3 ZVTOS *o stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby. K rozhodnutí o stížnosti nelze zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil nebo který rozhodl o zabrání věci. O stížnosti proti rozhodnutí ředitele věznice rozhodne generální ředitel Vězeňské služby.*

[24] Dle § 76 odst. 1 ZVTOS *na řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád.*

[25] Nejvyšší správní se plně ztotožnil s názorem krajského soudu, že v posuzovaném případě byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby. Napadený akt žalované ze dne 28. 4. 2020, č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130, není rozhodnutím o stěžovatelově stížnosti proti rozhodnutím o uložení kázeňských trestů ze dne 3. 4. 2019, č. j. VS-82967/ČJ-2019/801130, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. VS-106073/ČJ-2019/801130. Tento akt je reakcí žalované na stěžovatelem podanou opětovnou stížnost proti uložení citovaných kázeňských trestů. Dle ZVTOS se mohou odsouzení, kteří byli potrestáni za kázeňský přestupek, bránit proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jediným přípustným opravným prostředkem, a to stížností dle § 52 ZVTOS. Nad rámec zákona pak není možno jakoukoli cestou, ani cestou analogie, počet těchto opravných prostředků jakkoli rozšiřovat. Stěžovatel své právo podat stížnost dle § 52 ZVTOS proti oběma rozhodnutím o kázeňských přestupcích vyčerpal a jeho právo proti těmto rozhodnutím brojit opravným prostředkem bylo konzumováno rozhodnutími žalované ze dne 10. 4. 2019, č. j. VS-82967-5/ČJ-2019/801130, a ze dne 29. 4. 2019, č. j. VS-106073-4/ČJ-2019/801130. Stěžovatel následně vyčerpal i prostředky ochrany svých veřejných subjektivních práv ve správním soudnictví žalobou u krajského soudu a následně i kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, v obou případech neúspěšně. Tím byly možnosti jeho obrany ve správním řízení (o uložení kázeňských trestů) a ve správním soudnictví (o jeho žalobě proti rozhodnutím žalované, resp. o jeho kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu) vyčerpány. Jestliže stěžovatel v daném případě rozhodnutí o uložení kázeňských trestů následně znovu napadl stížností, byla tato stížnost opakovaná. Podání a vyřízení opakované stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňských přestupků však zákon neumožňuje. Sdělení žalované ze dne 28. 4. 2020, č. j. VS-524-24/ČJ-2020-801130, které stěžovatel napadl správní žalobou u krajského soudu, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť jím nebylo žádným způsobem zasaženo do stěžovatelových práv. Jedná se o pouhé sdělení, jak bylo naloženo s jeho podáním (resp. proč žalovaná nemůže původní rozhodnutí o uložení kázeňských trestů opětovně přezkoumat). S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že se stěžovatel v nynější věci ve skutečnosti snaží domoci meritorního přezkumu samotných původních rozhodnutí o uložení kázeňských trestů, nikoli napadaného sdělení žalované. Takový postup je ovšem pokusem o obcházení zákona, neboť obě původní řízení o uložení kázeňských trestů již byla pravomocně skončena a zákon stěžovateli neumožňuje podat žádný další opravný prostředek. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že si je vědom skutečnosti, že k problematice přezkumu kázeňských trestů ve správním soudnictví se v nedávné době vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, kde dovodil, že neobstojí výluka soudního přezkumu ukládání kázeňského trestu pokuty. Ve vztahu k opakované stížnosti proti rozhodnutím o uložení kázeňských trestů, která byla

předmětem řízení v nynější věci, však Ústavní soud k takovému závěru nedospěl a nelze to dovodit ani z jiné judikatury Ústavního soudu. Ostatně stěžovatel žádnou takovou judikaturu ani nezmiňoval. V podrobnostech odkazuje kasační soud k povaze napadeného aktu a k nemožnosti jeho soudního přezkumu na usnesení krajského soudu.

[26] Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že nenařídil ústní jednání. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Zákon tedy vychází z toho, že „*o věci samé*“ rozhoduje soud při jednání. Nerozhoduje-li však soud o věci samé (ale návrh např. odmítá), není třeba jednání nařizovat. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2005, č. j. 2 As 8/2005 - 62: „*Namítá-li stěžovatelka, že soud pochybil, když ve věci rozhodl bez jednání, neboť výslovně uvedla, že s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání nesouhlasí, nemůže s ní Nejvyšší správní soud souhlasit. Ustanovení § 51 i § 76 odst. 3 s. ř. s. jsou určena pouze pro případy, kdy je žaloba projednávána věcně (...).*“ Obdobně viz i pozdější judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39: „*Pokud soud usnesením žalobu odmítá, nerozhoduje ve věci samé, a může tak bez dalšího rozhodnout bez nařízení jednání. Vyjádření (ne)souhlasu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. na uvedené nemá žádný vliv.*“ Podpůrně viz i odbornou literaturu, např. KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* Wolters Kluwer, Praha 2019, komentář k § 51 s. ř. s. V dané věci přitom městský soud žalobu věcně neprojednával; žalobu odmítl pro nepřípustnost. V takovém případě tedy nebyl povinen nařizovat ústní jednání. Podle názoru Nejvyššího správního soudu přitom byly splněny všechny podmínky pro odmítnutí žaloby (viz výše).

[27] Stěžovatel dále poukazoval na podjatost soudců rozhodujících danou věc (kterou stěžovatel odvozoval od jejich dřívějšího postupu). Nejvyšší správní soud konstatuje, že proces uplatňování námitky podjatosti je upraven v § 8 s. ř. s. Podle § 8 odst. 1 jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Soud s ohledem na uvedené předně konstatuje, že stěžovatel měl námitku podjatosti uplatnit uvedeným postupem, resp. ve stanovené lhůtě. Z procesní opatrnosti soud dodává, že podle právní úpravy a konstantní judikatury nejsou důvodem k vyloučení soudce okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (srov. § 8 odst. 1 in fine s. ř. s., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, usnesení ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. Nao 239/2014 - 28, nebo ze dne 21. 10. 2014, č. j. 8 As 136/2014 - 67, a Kühn, Z., Kocourek, T.: *Soudní řád správní. Komentář.* Wolters Kluwer, Praha 2019, komentář k § 8). Stran tvrzených průtahů pak soud rovněž konstatuje, že právní úprava obsahuje speciální úpravu, jak proti nim brojit (srov. např. § 164, § 174a zákona č. 6/2002 Sb.). Stěžovatel ani netvrdí, že by uvedeného postupu využil. Nejvyšší správní soud z opatrnosti dodává,

že neshledal, že by se krajský soud dopustil nepřípustných průtahů. Krajský soud se věcí, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, bezprostředně po podání žaloby zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby mohl ve věci rozhodnout. O řízení před Nejvyšším správním soudem bylo řízení o žalobě prodlouženo z iniciativy stěžovatele. K dalšímu prodloužení řízení pak došlo v důsledku dvou žádostí stěžovatelovy zástupkyně o prodloužení lhůty k doplnění žaloby, kterým krajský soud vyhověl. Pokud pak stěžovatel pro „*bližší rozvedení*“ svých námitek odkázal na další podání (přílohy ke kasační stížnosti), konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na jiné podání nesplňuje zákonné požadavky na kasační stížnost, resp. na stížní bod. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70 atp.).

[28] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[30] Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za tři úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a dvou dalších doložených poradách s klientem [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], celkem tedy 9 300 Kč, k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 2 142 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokátky činí částku ve výši 12 342 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu